

under Nr. 5 stillet Forslag om, at den Revisionsbestemmelse, som findes i Slutningsparagraffen, skal falde bort, idet vi mene, at den er overflødig. Jeg kan herom tillade mig at henbise til den Motivering, der findes i Betænkningen. — Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage de foreslaaede faa Ændringer.

C. C. Andersen: Som ærede Medlemmer ville have set af Betænkningen, har jeg ikke været i Stand til at kunne slutte mig til Ændringsforslagene under Nr. 2, 3 og 5. Ændringsforslaget under Nr. 2 gaar jo ud paa at bemyndige Indenrigsministeren til at give de Selskaber, der ikke ville søge Koncession, Tilladelse til at udvide deres Virksomhedsomraade. Jeg kan ikke se rettere, end at en saadan Bestemmelse er i Modstrid med de Bestræbelser, som ellers tilsigtes ved det foreliggende Lovforslag. Dette gaar jo særlig ud paa, at man gennem disse Lovbestemmelser skulde lette Overgangen fra Privatriftil Statsdrift, men det forekommer mig, at Ændringsforslaget under Nr. 2 gaar i Retning af at begunstige de Selskaber, som ikke ville søge Koncession, og som derved altsaa ville komme til at staa som en Hindring for en naturlig Overgang fra Privatriftil Statsdrift. 3dje Stykke i § 4 er jo nemlig indsat af Folketinget og indsat med det bestemte Formaal for Dje at gøre det saa fordelagtig som muligt for de bestaaende Selskaber at søge Koncession, idet de ved at søge Koncession kunde faa reguleret deres Virksomhedsomraade efter de Nfster, der næres indenfor Selskabet. Ændringsforslaget gaar nu ud paa ogsaa at udvide Virksomhedsomraadet for de Selskaber, der ikke ville søge Koncession. Dette vil tillige have det til Følge, at det, naar Staten vilde overtage et saadant Selskabs Virksomhed, der ikke vilde søge Koncession for at udvide sit Virksomhedsomraade, da vil blive dyrere for Staten at overtage dette Aktiv, idet vedkommende Selskabs Virksomhedsomraade ved den af Indenrigsministeren givne Tilladelse vilde være bleven gjort større. Dette er altsaa den væsentligste Grund til, at jeg ikke er gaaet med til Ændringen under Nr. 2, og de samme Grunde have i øvrigt været bestemmende for mig til ikke at gaa med til Ændringen under Nr. 3, idet dette Ændringsforslag gaar ud paa at foreslaa, at sidste Punktum i § 4 skal udgaa. Dette Punktum indeholder imidlertid en Bestemmelse, som har til Hensigt at formaa de nu bestaaende Selskaber til indenfor en Tidsfrist af et Aar at søge Konces-

sion, og Folketinget har ganske sikkert haft til Formaal at fremme det Tidspunkt, hvorved de bestaaende Selskaber opnaa Koncession, og derigennem ogsaa fremme det Tidspunkt, da det paa mere naturlig Maade kan lykkes Staten at overtage hele denne Virksomhed. Jeg ønsker ikke at gaa mod den Bestemmelse, som Folketinget saaledes har indsat, og kan derfor heller ikke være med til Ændringsforslaget under Nr. 3. — Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 5, som gaar ud paa at stryge § 19, da ønsker jeg heller ikke at være med hertil, idet jeg mener, at hele den Virksomhed, som dette Lovforslag omhandler, er endnu saa ny og ufendt, at der kan være god Grund til at have en Revisionsbestemmelse i en Lov, som omhandler dette Virksomhedsomraade. Af disse Grunde vil jeg anbefale, at man ikke stemmer for Ændringsforslag Nr. 2, 3 og 5.

Stilling: I Modsetning til den sidste ærede Taler finder jeg en stor Forbedring i Ændringsforslaget under Nr. 2, idet der derved anvises en Vej til Udvidelse af bestaaende Telefonnet. Jeg kan slutte mig til de foreliggende Ændringsforslag, men naar jeg har begæret Ordet, er det for at faa en Tvivl angaaende Ændringsforslag Nr. 3 hævet. Jeg er entydig med den ærede Ordfører i, at det har stor Betydning baade for Staten og for Selskaberne, at saa mange som muligt af disse Selskaber begære Koncession, blive undergivne visse Pligter med Hensyn til Takster, Anlæg og Forbindelser med de øvrige Selskaber etc. Derved opnaas der jo et Gode for Befolkningen. Nu er der imidlertid den Hage ved det, at Selskaberne ifølge § 4 kunne nøjes med at søge Anerkendelse, og det, jeg vil spørge om, er just, hvilken Forstel der er mellem en meddelt Anerkendelse og en Koncession. Der staar ganske vist: „Denne Anerkendelse giver ikke de paagældende Gjere nogen Ret, som de ikke forud bestidde, og er ikke til Hinder for, at der af Staten foretages Anlæg eller meddeles Koncession paa Anlæg inden for deres Virksomhedsomraade,“ derimod bestræmmes der jo ved Koncessionen mod andre Selskaber, men hvorledes stilles Selskaberne over for Statens Konkurrence? Hindrer Koncessionen ogsaa Staten i Anlæg inden for det Virksomhedsomraade, der er tillagt Selskaberne ved Koncessionen. Jeg synes, det er af stor Betydning for de paagældende Selskaber at faa den Tvivl flaret, hvilken Forstel der er mellem Anerkendelse og Koncession, og jeg tror i det Djeblit, det er — som jeg antager — saaledes, at Koncessionen ogsaa giver vedkommende Selskab den